

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI

(a Sf. Apostol Toma)

SF. MARE MC. IRINA;
SF. CUV. MC. EFREM CEL NOU

Ne aflăm în Duminica a doua, după Marele Praznic al Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, în Duminica Sfântului Apostol Toma. Această Duminică se numește astfel nu pentru că acest mare Apostol al Mântuitorului ar fi fost pomenit în această zi, ci pentru faptul că amintește de evenimentul petrecut la opt zile după Înviere, când Mântuitorul le-a apărut Apostolilor și i-a chemat pe Toma, scoțându-l din întunericul îndoielii lui. Pentru că, așa după cum ne spune Sfântul Evanghelist Ioan, în prima zi a Învierii, când S-a arătat Apostolilor și le-a dat puterea iertării păcatelor, instituind Taina Sfintei Preoții, Toma nu era de față.

Momentul cel mai impresionant al Evangheliei de astăzi este acela în care Toma, după opt zile, întâlnindu-L pe Mântuitorul înviat din morți, a strigat copleșit de emoție: „Domnul meu și Dumnezeu meu” (Ioan 20, 28)! În acest strigăt se cuprind, deodată, bucuria fără margini că-L vede și el pe Învățătorul, așa cum îl văzuseră cu opt zile înainte ceilalți ucenici, și mărturisirea părerii de rău că s-a îndoit, vreme de o săptămână, de Cel care le spusese în mai multe rânduri că, deși va fi omorât, va învia după trei zile.

Apostolul Toma este cel care refuză să creadă în Înviere, plecând de la considerente ce țin de lumea această vizibilă, materială, supusă schimbărilor și într-o continuă prefacere, dar ignoră faptul că, dincolo de cele vizibile, obișnuite, există altă lume diferită de noastră, trecătoare. Îndrăzneala lui Toma este aproape înfricoșătoare, ea a dus la adevărata convertire a lui, a făcut din el un mărturisitor curajos al Învierii, exprimând cu glas tare dumnezeirea lui Hristos. Acest strigăt exprimă direct părerea de rău că s-a îndoit de Înviere, precum și faptul că se predă total și definitiv lui Iisus Hristos Dumnezeu – Omul, care a biruit moartea prin moartea

DUMINICA LEPĂDĂRII DE ÎNDOIALĂ

Lui, aducând în lume Învierea și viața veșnică. Atingându-se de Izvorul vieții, Toma a simțit taina și puterea biruitoare a vieții, fiind copleșit de veșnicia ei. Convingându-se că Iisus se află prezent cu trupul Său real, cu care a gustat moartea, Toma se închină Lui, mărturisindu-L Dumnezeu și Domn.

Întâlnirea dintre Iisus Cel Înviat și Toma cel îndoielnic descrie, în memoria Bisericii, învățătura că, în Persoana Mântuitorului sunt unite cele două firi, dumnezeiască și omenească, în aceeași Persoană istorică, care a mântuit neamul omenesc prin moarte și Înviere. În această zi, Biserica mărturisește faptul că Iisus Dumnezeu – Omul nu a părăsit, prin Întrupare, dumnezeirea Sa, ci că El S-a micșorat, prin stare de umilință salvând lumea de la moarte.

Îndoiala lui Toma a fost mântuitoare pentru multe generații, mai ales cele pozitive, care caută senzaționalul. Această arătare a Domnului atestă, confirmă și mărturisește, indubitabil, că Iisus Cel Înviat se află prezent în mijlocul ucenicilor în mod real, palpabil și vizibil, cu trupul Său cel mult pătimitor pe Cruce, dar care aduce lumina și bucuria Învierii. Toți cei care credem și mărturisim Învierea, știm că adevărata credință nu se întemeiază pe lucruri senzaționale, ci pe realități și certitudini care-și au originea în taina lucrării Duhului Sfânt, prezent în noi.

Deci ziua de astăzi este ziua în care Dumnezeu ne cheamă să părăsim îndoiala și să mărturisim, împreună cu Toma Apostolul, dumnezeirea lui Iisus Hristos. ❖

Părintele Adrian Chiriță

CÂND ȘI DE CE NU ÎNGENUNCHEM LA RUGĂCIUNE?

În general puțini credincioși ai Bisericii cunosc faptul că printr-o hotărâre canonică a Sinodului I Ecumenic, duminica, la fel ca în zilele dintre Paști și Rusalii, este oprită îngenuncherea credincioșilor atât în Biserică, cât și la rugăciunea particulară de acasă.

Iată textul acestei hotărâri a Sinodului din 325 de la Niceea: „Deoarece sunt unii care își pleacă genunchii (îngenunchează) Duminica și în zilele Cincizecimii - pentru ca toate să se păzească în același fel în fiecare parohie (eparhie), Sfântului Sinod i s-a părut ca rugăciunile să fie aduse (făcute) lui Dumnezeu, stând ei în picioare” (Canonul 20).

Duminica – ziua Împărăției lui Hristos

Oprirea îngenuncherii în zilele de duminică are o adâncă motivație teologică: prin jertfa Mântuitorului pe Cruce și prin învierea Sa din morți în ziua duminicii, El ne-a răscumpărat din blestemul neascultării primilor oameni, adică din moartea cea veșnică. Duminica, prin Învierea lui Hristos din morți, devine ziua Împărăției lui Dumnezeu ale cărei porți au fost redeschise de Hristos, fiind redată oamenilor posibilitatea de a deveni „cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu” pentru veșnicie.

De aceea, poziția verticală a trupului la rugăciune arată îndreptarea omului către Împărăția lui Dumnezeu, vrednicia aceasta fiind primită de oameni, ca dar ce decurge din Învierea lui Hristos. Așadar, duminica nu îngenunchem, nu pentru că suntem vrednici, nemaivând nevoie de pocăință pentru păcatele noastre, ci pentru că Hristos, înviind din

morți în această zi, ne rează că cetățeni ai Împărăției Sale. Este, așadar, un dar primit din lucrarea mântuitoare a Domnului, finalizată prin Învierea Sa din morți, și nu un dar care decurge din propria noastră vrednicie.

De aceea, ca regulă, creștinii nu trebuie ca duminica să îngenuncheze la slujbele din Sfânta Biserică, dar nici acasă în cadrul rugăciunilor personale.

În celelalte zile, de luni până sâmbătă, se poate îngenunchea și chiar este de trebuință lucrul acesta, arătând prin aceasta pocăința pentru păcatele pe care le săvârșim în fiecare clipă a vieții noastre, cerând astfel, prin atitudinea smerită a îngenuncherii, milostivirea lui Dumnezeu, iertarea și izbăvirea noastră din moarte. Duminica însă, fiind ziua bucuriei pentru învrednicirea noastră de Împărăția lui Dumnezeu, prin Învierea Mântuitorului, îndrăznim a privi către cer prin poziția verticală a trupului, așteptând împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu către noi, deci nu mai îngenunchem.

Perioada

de la Sfintele Paști la Cincizecime

Starea dreaptă, verticală este și chipul bucuriei. Această poziție este adoptată și de noi în perioada dintre prăznuirea Sfintelor Paști și Cincizecime ca perioadă pascală. Este perioada când, datorită bucuriei că Hristos a înviat, nu se mai îngenunchează. Iar pentru că Duminica este ziua Învierii, nici în această zi – în tot anul - nu îngenunchem.

Canonul al 5-lea de la Sinodul local de la Neocezarea (319) exclude îngenuncherea în momentele legate de Învierea

Domnului, iar Canonul 90 al Sinodului Trulan precizează: „Am primit în mod canonic, de la de Dumnezeu purtătorii Părinții noștri, să nu plecăm genunchii în dumineci, cinstind Învierea lui Hristos...”.

Sf. Vasile cel Mare ne spune: „Este necesar ca Biserica să predea tuturor celor care se găsesc în sânul ei să-și facă rugăciunile stand în picioare, pentru că prin amintirea neîncetată a vieții veșnice să nu nesocotim mijloacele prin care putem atinge acest țel” (Canonul 91).

Când se îngenunchează Duminica?

Deși avem aceste canoane, Duminica, după invocarea Sf. Duh, preotul și diaconul îngenunchează în timpul Liturghiei. Potrivit rânduielilor din Liturghier, există o singură dată când preotul și diaconul îngenunchează în timpul Liturghiei. Liturghierul precizează că după invocarea Duhului Sfânt și începerea rugăciunii de mijlocire și înainte de pomenirea Maicii Domnului: „Preotul și diaconul cad în genunchi, căutând spre dumnezeiescul Trup și Sânge al Domnului” (Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur) și: „Până la terminarea imnului Pe Tine Te Lăudăm... preotul și diaconul se așează în genunchi în fața Sfintei Mese.”

Să mai știm că nu se îngenunchează în biserică:

- în toate duminicile anului liturgic (de la vecernia de sâmbătă după-amiază până la vecernia de duminică după-amiază);
- de la Paște la Cincizecime (de la Dumnezeiasca Liturghie pascală până la Vecernia din Duminica Cincizecimii);
- în cele 12 zile de la Crăciun la Bobotează. ❖

Sf. Apostol și Evanghelist Ioan Teologul

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan este cunoscut și ca Ioan Teologul. A fost unul din cei doisprezece Apostoli și a scris Evanghelia care îi poartă numele, trei epistole canonice și Apocalipsa. Prăznuirea sa se face pe 8 mai, apoi împreună cu cei Doisprezece Apostoli în 30 iunie, iar adormirea sa - în 26 septembrie.

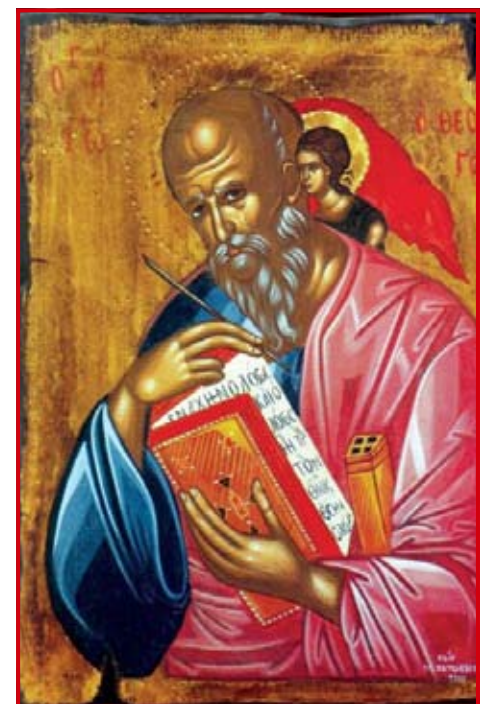
Sfântul Ioan a fost fiul Salomeei mironosița și al lui Zevedei, un pescar din Betsaida Galileii. Fratele său a fost Sfântul Iacov, un alt apostol. Pescuind ei odată la Marea Tiberiadei, a venit Iisus și, stând pe țârm, i-a chemat pe fiii lui Zevedei, Ioan și Iacob, să devină „pescari de oameni”. Cei doi frați au lăsat pe tatăl lor și l-au urmat pe Iisus. Sfântul Ioan a fost, mai întâi, ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul.

În Evanghelia sa, el se prezintă ca fiind „ucenicul prea iubit al lui Iisus” mai degrabă decât cu numele. El a fost cel mai tânăr din cei doisprezece Apostoli și foarte apropiat Domnului. Această apropiere este adesea

reprezentată în icoanele Cinei celei de Taină, unde Sfântul Ioan se sprijină de Mântuitorul.

A fost prezent la Schimbarea la Față a Mântuitorului împreună cu Petru și cu fratele său Iacov. Când era răstignit pe Cruce, Iisus i-a încredințat-o pe Preacurata Sa Maică. După Înălțarea Domnului la Cer, Sfântul Ioan a luat-o pe Sfânta Fecioară Maria în casa sa, slujind-o până la adormirea ei.

A participat la Sinodul Apostolic din Ierusalim. Apoi, Sfântul Ioan a mers la Efes (Asia), propovăduind credința lui Iisus timp de 26 de ani. Tertulian și Fericitul Ieronim menționează că, din porunca împăratului Domițian (81-96), „Apostolul dragostei” a fost exilat în insula Patmos unde acesta a scris Evanghelia sa, cele trei Epistole și cartea Apocalipsei. În timpul împăratului Nerva (96-98), Sfântul Ioan s-a întors la Efes, unde a murit în al treilea an al domniei lui Traian (98-117). ❖

FRÂNTURI DE GÂND LA MARELE PRAZNIC AL ÎNVIERII DOMNULUI

De câte ori începe Sfântul și Marele Post mă încercă deopotrivă atât bucuria cât și teama. În primul rând este bucuria. De ce? Pentru că începe cea mai frumoasă perioadă liturgică din tot anul: cu post, rugăciuni, cântări și slujbe deosebite, încărcate de un adânc de trăire duhovnicească. De convorbire cu Dumnezeu, cu mine și cu semenii.

Iar teama vine din aceea că în zburciunile grijilor cotidiene și al slăbiciunilor pe care, ca orice om le am, voi întâlni „obstacolele” obișnuite în orice post care mă împiedică să fiu mai des în biserică, la rugăciune, la slujbe. Să postesc nu numai cu trupul, ci mai ales cu mintea și cu faptele. Să mă spovedesc și împărtășesc mai des, căci acestea două sunt medicamente pentru sănătatea sufletească. Și mai ales să-mi iau mai des răgaz, din goana nebună a vieții, spre a mă bucura de darurile lui Dumnezeu.

Apoi, îmi doresc să fiu mai aproape de semenii mei. De familia și apropiații mei dar și de ceilalți. Să fiu – mai des - omul milosteniei. Dar nu în primul rând al celei materiale, să zicem hrană și îmbrăcăminte. Căci oamenii sunt mai degrabă însingurați, înstrăinați. Fiecare își vede de sine, de preocupările sale. Nu mai are timp: să-l vadă și să-l asculte cu adevărat pe celălalt, să-i dăruiască atenție, înțelegere, sfat, mângâiere. Și mai ales iubire. Iubirea de aproapele ca formă de comuniune. În Biserică și în lume.

Bucuria este însă mare la sfârșitul postului, în Săptămâna Pătimirilor și apoi în noaptea cea Sfântă a Paștilor, când văd că biserică este plină, când văd că Dumnezeu ne adună în acest loc, care este parohia Șerban Vodă și care a

crescut an de an prin grija și jertfa preoților și a celor care pun suflet, timp și resurse materiale pentru a face ce este de folos bisericii, parohiei, enoriașilor.

An de an, în sărbători, biserică noastră devine neîncăpătoare. Dar an de an, ceea ce simt eu este că devenim o familie, o familie în care membrii ei se bucură când se descoperă și se văd unii pe alții.

Acestea sunt roadele părtășiei, ale comuniunii, la Sfântul Potir. Căci ce rudenie mai mare poate fi, ca toți membrii unei parohii, să ne împărtășim din Trupul și Sângele Domnului dintr-un Potir?

Visez la ziua când, venind la biserică,

cea mai mare bucurie a noastră, prin lucrarea Duhului Sfânt, să fie aceea că ne revedem, că ne rugăm împreună, că dăm slavă lui Dumnezeu împreună, că facem faptele milosteniei împreună.

Dar iată că aceste ultime săptămâni ne-au unit mai mult ca niciodată. Iar fotografiile și înregistrările video din această perioadă confirmă, măcar în parte, cele spuse în acest articol. Și pentru aceasta se cuvine, cu simplitate și recunoștință, să mulțumim celor care nu-și îndeplinesc decât chemarea, misiunea - preoților noștri. ❖

Maria B.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 5 - 12 MAI 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 5 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 8 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 10 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 11 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 12 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) - Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS MUCENIC EFREM CEL NOU

– GRABNIC AJUTĂTOR ȘI TĂMĂDUITOR

Despre acest mare sfânt nu avem nicio veste până la jumătatea secolului trecut.

Atât viața, cât și faptele și martiriul sfântului, dimpreună cu sfințele sale moaște, au rămas tănuite vreme de mai bine de cinci sute de ani. Din rânduiala lui Dumnezeu însă, Sf. Efrem cel Nou a fost descoperit în ziua de 3 ianuarie 1950.

În acea vreme s-a ridicat la Nea Makri o mănăstire de maici, pe locul celei vechi, în care a viețuit o vreme Sf. Efrem cel Nou. Stareța de atunci, maica Macaria, adormită în Domnul la data de 23 aprilie 1999, se plimba printre ruinele mănăstirii celei vechi, primind gândul despre mulțimea sfințelor moaște ce au hrănit acel pământ sfânt.

Descoperirea moaștelor Sf. Efrem cel Nou

Vreme îndelungată, maica s-a rugat lui Dumnezeu să o învrednicească de a-i descoperi măcar unul dintre mulțimea sfinților martirizați în acel loc. În chip minunat, maicii i s-a descoperit să sape într-un anumit loc din zonă. Chemând pe unul dintre muncitorii ce munceau la mănăstire, maica i-a arătat locul cu pricina și l-a rugat să sape acolo. Deși la început n-a vrut, muncitorul a început să sape, grăbit și fără de grijă. Maica l-a rugat să sape mai lin, spre a nu strica moaștele pe care le va găsi. Muncitorul a luat-o atunci pe maică în răs. A săpat în continuare, până când a dat de capul unui sfânt, minunat mirositor. Înarmurit, muncitorul a căzut la pământ.

Plecând muncitorul, maica a îngenuncheat și a sărutat cu mare evlavie sfințele moaște. Săpând cu mâinile sale, ea a dat peste mânecele rasei sfântului, păstrată neputrezită, precum și peste corpul întreg al unui sfânt mucenic.

Săvârșind în acel loc slujba Vecerniei, maica auzi în spatele ei pașii unui bărbat ce pășea sigur pe el. Dintr-o dată, auzi zicându-i-se: „Cât timp vrei să mă mai lași aici?” În acea clipă, ea văzu înaintea ei un călugăr înalt, cu barbă până la piept. Maica i-a răspuns, zicând: „Iartă-mă, dar mâine, cum se luminează de ziua, voi avea grijă de tine.” Atunci, sfântul s-a făcut nevăzut.

A doua zi, maica Macaria a curățat sfințele moaște și le-a așezat în Altarul bisericii mănăstirii, înaintea lor aprinzând o candelă. În aceeași noapte, Sf. Efrem cel Nou i-a apărut maicii, în vis, spunându-i numele său, cât și cele despre viața lui. Mai apoi, maica a așezat

moaștele înaintea sfintei lui icoane, spre închinare și mângâierea celor ce vin și cad cu credință înaintea lor.

Viața și martiriul Sf. Efrem cel Nou

Sfântul s-a născut în data de 14 septembrie 1384, în ziua prăznuirii Înălțării Sfintei Cruci, în orașul Trikala, în Grecia. În urma Botezului, copilul a primit numele de Constantin. Rămânând orfan de tată încă de mic, sfântul a fost neîncetat mângâiat de harul lui Dumnezeu.

Este nevoit să plece de acasă spre a nu fi înrolat cu forța în armata otomană care, din anul 1393, stăpânea această regiune. La vârsta de numai 14 ani, intră ca monah în Mănăstirea Buna Vestire, mănăstire zidită pe locul numit „Colina Neprihăniților”, undeva în Atica, Grecia, la 30 km nord de Atena. Aici stă 27 de ani în rugăciune, dar și pătimire. După oarecare vreme, sfântul este hirotonit preot (ieromonah).

În anul 1416, otomanii ocupă și peninsula Atica. În anul 1424, atacând mănăstirea, păgânii îi omoară pe toți

călugării, afară de Sfântul Efrem cel Nou, care nu se afla în mănăstire atunci, ci într-o peșteră de lângă mănăstire, în care obișnuia să se nevoiască.

Peste încă un an, păgânii otomani vor ataca din nou mănăstirea, cu această ocazie prinzându-l și pe Sfântul Efrem. În ziua de 14 septembrie 1425, dată în care sfântul împlinea 41 de ani, el a fost luat rob de către turcii cei păgâni. Înălțarea Sfintei Cruci, a cărei sărbătoare se prăznuia în acea zi, a coincis cu urcarea Sf. Efrem cel Nou pe crucea pătimirilor. Turcii îl vor supune pe sfânt la chinuri groaznice, chiar în curtea mănăstirii sale.

Supușii diavolului, văzând că Sf. Efrem a rămas calm, netulburat și luminos, au început a-l tortura într-un chip crunt. Sfântul a pățimit groaznic, sălbăticia păgânilor turci fiind de neimaginat. El a fost pironit cu cuie de un dud ce încă mai există în acel loc, spânzurat fiind cu capul în jos, iar mai apoi străpuns cu mulțime de cuie lungi, de fier, în vreme ce în pânțele i s-a înfipt un lemn aprins, care îi ardea interiorul.

Sf. Efrem cel Nou a adormit în Domnul în ziua de 5 mai 1425, într-o zi de joi, în jurul orei 9, în vârstă fiind de numai 42 de ani. Bătăia și tortura zilnică nu l-au făcut pe Sfântul Efrem să renunțe la Hristos și să devină musulman.

Minunile Sf. Efrem cel Nou

După descoperirea sfințelor sale moaște, Sf. Efrem a făcut nenumărate minuni și vindecări tuturor celor care se rugau lui. A tămăduit mulți oameni de cancer, diabet, leucemie, paralizie, epilepsie, boli de ochi, de oase, de cap, de stomac, de articulații, boli ale inimii și creierului, hemoragii, a oferit ajutor în timpul operațiilor, salvând oamenii pe patul de moarte.

Mărturie a tuturor minunilor și ajutorului primit de credincioși prin mijlocirea Sf. Efrem sunt darurile oferite de cei vindecați mănăstirii din Nea Makri, care pot fi văzute în timpul pelerinajelor care au început să devină din ce în ce mai dese.

Canonizarea sfântului a fost făcută de către Patriarhia Ecumenică în 1998 și este prăznuit atât în ziua mutării sale la Domnul, pe 5 mai, cât și în ziua aflării cinștitelor sale moaște, pe 3 ianuarie. În ședința de lucru din 22 mai 2014 a Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane s-a hotărât înscrierea sa în calendarul nostru. **(Sursa informațiilor - crestinortodox.ro/ doxolgia.ro)** ❖